

Sentencja

- 1) Okoliczność, że pracodawca publicznie oświadcza, iż nie będzie zatrudniał pracowników o określonym pochodzeniu etnicznym lub rasowym stanowi bezpośrednią dyskryminację przy zatrudnianiu w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, ponieważ takie deklaracje mogą poważnie zniechęcać określonych kandydatów do składania swojej kandydatury, a tym samym stanowić dla nich przeszkodę w dostępie do rynku pracy.
- 2) Publiczne oświadczenia, w których pracodawca informuje, że w ramach swojej polityki rekrutacyjnej nie będzie zatrudniał osób o określonym pochodzeniu etnicznym lub rasowym, są wystarczające dla domniemania, w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy 2000/43, że ma miejsce bezpośrednio dyskryminująca polityka zatrudnienia. Do tego pracodawcy należy przedstawienie dowodu, że nie naruszył zasady równego traktowania. Może to uczynić poprzez wykazanie, że rzeczywista praktyka zatrudniania nie odpowiada tym oświadczeniom. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy zarzucane temu pracodawcy fakty zostały wykazane oraz ocena, czy dowody przedstawione na poparcie twierdzeń tego pracodawcy, że nie naruszył zasady równego traktowania, są wystarczające.
- 3) Artykuł 15 dyrektywy 2000/43 wymaga, by również w sytuacji braku możliwego do zidentyfikowania pokrzywdzonego system sankcji stosowanych w przypadkach naruszenia przepisów krajowych wydanych w celu transpozycji dyrektywy 2000/43 powinien być skuteczny, proporcjonalny i odstrasżający.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Franco Campoli przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-71/07 P) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Emerytura — Zastosowanie współczynnika korygującego obliczonego na podstawie średnich kosztów utrzymania w państwie miejsca zamieszkania — System przejściowy ustanowiony rozporządzeniem zmieniającym regulamin pracowniczy — Zarzut bezprawności)

(2008/C 223/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Franco Campoli (przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi i S. Rodrigues, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i D. Martin, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i I. Šulce, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 29 listopada 2006 r. w sprawie T-135/05 Campoli przeciwko Komisji, w którym Sąd częściowo odrzucił jako niedopuszczalną a częściowo oddalił jako niezasadną skargę o uchylenie informacji o emeryturze skarżącego za miesiące od maja do lipca 2004 r., w zakresie w jakim zastosowanie w nich po raz pierwszy miał mnożnik obliczony niezgodnie z prawem w zależności od średnich kosztów utrzymania w kraju miejsca zamieszkania skarżącego, a nie w odniesieniu do kosztów utrzymania w stolicy tego kraju — Skutki wejścia w życie nowego regulaminu pracowniczego dla mnożników — Przepisy przejściowe dla urzędników, którzy przeszli na emeryturę przed dniem 1 maja 2004 r. — Sposób obliczania mnożników i przestrzeganie zasady równości traktowania — Obowiązek uzasadnienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie oraz odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) F. Campoli, Komisja Wspólnot Europejskich i Rada Unii Europejskiej pokrywają każdy własne koszty.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Bonn — Niemcy) — Andrea Raccanelli przeciwko Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

(Sprawa C-94/07) (¹)

(Artykuł 39 WE — Pojęcie „pracownika” — Pozarządowa organizacja pożytku publicznego — Stypendium doktoranckie — Umowa o pracę — Przesłanki)

(2008/C 223/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Bonn

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andrea Raccanelli

Strona pozwana: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeitsgericht Bonn — Wykładnia art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Status pracownika w przypadku doktoranta zatrudnionego na zasadach stypendium przez zakład użyteczności publicznej prawa prywatnego z siedzibą w państwie członkowskim, który proponuje większości swych doktorantów krajowych możliwość zawarcia umowy o pracę — Obowiązek umożliwienia doktorantowi pochodzącego z innego państwa członkowskiego dokonania wyboru pomiędzy stypendium a umową o pracę — Pojęcie pracownika.

Sentencja

- 1) *Naukowca znajdującemu się w takiej sytuacji jak skarżący w sprawie przed sądem krajowym, tj. przygotowującego pracę doktorską na podstawie umowy o stypendium zawartej z Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, można uznać za pracownika w rozumieniu art. 39 WE, jeżeli przez pewien okres wykonuje on czynności pod kierownictwem instytutu należącego do tego stowarzyszenia oraz otrzymuje wynagrodzenie jako świadczenie wzajemne za te czynności. Do sądu krajowego należy sprawdzenie okoliczności faktycznych w celu ustalenia czy ma to miejsce w sprawie, którą rozpatruje.*
- 2) *Organizacja prawa prywatnego taka jak Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV jest zobowiązana do przestrzegania wobec pracowników w rozumieniu art. 39 WE zasady niedyskryminacji. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy w niniejszej sprawie przed sądem krajowym miało miejsce nierówne traktowanie pomiędzy doktorantami krajowymi a zagranicznymi.*
- 3) *W przypadku gdyby skarżący w sprawie przed sądem krajowym mógł powołać się na szkodę spowodowaną dyskryminacją, której był ofiarą, do sądu krajowego należy ustalenie, jakiego rodzaju naprawienia szkody mogłyby się domagać, uwzględniając obowiązujące w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej przepisy krajowe.*

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone od C-152/07 do C-154/07) (¹)

(Sektor komunikacji — Sieci i usługi — Zrównoważenie taryf — Artykuł 4c dyrektywy 90/388/EWG — Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 97/33/WE — Artykuł 12 ust. 7 dyrektywy 98/61/WE — Organ regulacyjny — Bezpośrednia skuteczność dyrektyw — Sytuacja o charakterze trójkąta)

(2008/C 223/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przy udziale: Deutsche Telekom AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 192, s. 10) oraz dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP) (Dz.U. L 199, s. 32) — Uregulowania krajowe przewidujące oprócz opłaty z tytułu wzajemnych połączeń operatorskich, określanej na podstawie kosztów usługi, udział operatorów w deficycie w zakresie kosztów dostępu powstających po stronie operatora lokalnej sieci telekomunikacyjnej w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu — Zobowiązanie państw członkowskich do wyeliminowania przeszkód dla zrównoważenia cen przez działające uprzednio na rynku przedsiębiorstwa świadczące usługi w zakresie telekomunikacji w związku z wzajemnym połączeniem sieci — Możliwość powołania się przez jednostkę na bezpośredni skutek dyrektywy przed sądem państwa członkowskiego w celu spowodowania uchylecia decyzji administracyjnej nakładającej na nią obowiązek zapłaty na rzecz innej jednostki